

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έτησία . . .	Δραχ.	3
Έξάμηνος . . .	»	2
Τρίμηνος . . .	»	1
Έξωτερικού εις χρυσόν.		

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

17—Όδός Σολωμού—17

Τιμή έκαστου φύλλου
λεπτ. 15

Έν Αθήναις τῆ 1 Φεβρουαρίου 1903

ΑΣΠΡΟΙ ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΙ

Είνε μία από τις αλησμόνητες εκείνες ιστορίες, που έφερνν μαζί των όσοι έγλύτωσαν από τάν Μεγάλη στρατιά. Είνε άπλη και ήρωική την έδιηγείτο ό γέρω γρεναδιέρος στο χωριό τό βράδυ, κατά τά μεγάλα χειμωνιάτικα νυχτέρια, ενώ τριγύρω από τζάκι ήσαν στριμωγμένα τά ξανθά κεφαλάκια τών παιδιών.

« Λαιπό, πού λέτε, παιδιά μου, όλος αυτός ό φοβερός στρατός έχανονταν μέσα στους άπεράντους κάμπους τής Ρωσίας. Μόλις σαρβάντα χιλιάδες είχαμε μείνη όταν τά σώματα του Ουδινότου, του Βίκτωρος και του Δομβρόσκη ενόθηκαν στην Όρχα. Πίσω μας ή Μόσχα έκαίε άκόμη σηκώνοντας ως τόν ουρανό τις φλόγες τής κακοσθυμένης πυρκαϊάς. Άχ! αυτός ό γυρισμός, παιδιά μου! Δέν θά έγεινε

ώς τώρα άλλη μεγαλύτερη καταστροφή! άλλά δέν θά έγεινε ούτε νίκη καμμιά, που νά έδειξε καλλίτερα την παλληκαριά του στρατού μας. Ύστερα από την Ίαροσλαβάτην και την Κρασνόγια, τότε που έβλέπαμε νά καταστρέφεται ό στρατός του Ίωσήφ, έβλέπαμε άκόμη νά μεγαλώνη μαζί με τόν κίνδυνο και τό θάρρος τών στρατιωτών μας, που ώνειρεύονται τους τόπους που ήλιζαν γρήγορα νά ξαναϊδούν, τά χωρία τών αλησμονήτων παιδικών χρόνων, τά χωρία με τά όλοξανθα στάχυα, τους λόφους που φυτρώνουν τ' άμπέλια. Έπερπατούσαμε με άταξία, με σιωπήν υποφέραμε και όμως έλπίζαμε άκόμη.

Ό μακρινός μας δρόμος από την Βιάγγμαν ως την Σολόνσκηνη είχε πιά τελειώσει και ή ένωση του Δαβού με την αυτοκρατορική φρουρά μας έδωσε θάρρος. Τί χαρά είχαμε που ξαναβλέπαμε πηλούς φίλους που τους ένομιζαμε χαμένους για πάντα μέσα στην έρημιά τών στεπών! Άφου έπεράσαμε την Όρχαν, έξεκουραστήκαμε λιγάκι. Οι σκπανεϊς του πρώτου τάγματος, κατά διαταγήν του αυτοκράτορα, είχαν δοκιμάσει νά κάνουν μιá γέφυρα

στὸν Βερεζίνα καὶ ἐμεῖς ἔπρεπε νὰ τοὺς ὑποστηρίξουμε. Ὁ Ρώσος στρατηγὸς Τσιχατσώφ ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος μας καὶ ἀπειλοῦσε τὶς πτέρυγές μας. Ἐὰν ἐγινόταν καμμιά μάχη, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ κάνουμε τὴ γέφυρα καὶ αὐτὸ ἐσήμαινε γιὰ μᾶς, ὅτι ὁ γυρισμὸς μας θὰ ἦταν ἐμποδισμένος καὶ ἡ καταστροφή μας βεβαία. Ὁ αὐτοκράτωρ αἰδοποιήθηκε καὶ ἔδωσε τὶς διαταγές του. Τότε καὶ ἐμεῖς ἐδιαταχτήκαμε νὰ προστατεύσουμε ὡς ὀπισθοφυλακὴν τὸ πυροβολικὸ, τοὺς ἀρρώστους καὶ τὶς ἀποσκευές τοῦ ἐπιτελείου.

Ὁ σὺλαμὸς μου ἐτοποθετήθηκε κοντὰ σ' ἕνα μικρὸ δάσος, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα ποὺ δὲν εἶχαν κάψη ἀκόμη, πίσω ἀπὸ κάποια σπασμένα στηρίγματα κανονιῶν καὶ χυμῶνα τοῦ πυροβολικοῦ. Ὄταν ἐβράδυνασε, ὁ ὑπολοχαγὸς μᾶς ἐπρόσταξε νὰ συναχθοῦμε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο γύρω στὴ φωτιά ποὺ δὲν ἐτολούσαμε νὰ τὴ μεγαλώσουμε γιὰ νὰ μὴ μᾶς νοιώσουν οἱ ἐχθροί.

Πρῶτος ἐπροσκήθηκε νὰ φυλάξῃ σκοπὸς ὁ Λεβαδουᾶ, ἕνας εὐρωστός Νορμανδός. Ἐπῆρε τὸ τουφέκι του, ἔδωσε γύρω στὸ κεφάλι ἕνα μεγάλο μαντήλι, ἀπλωσεν ἀκόμη μιὰ φορὰ τὰ χέρια του στὴ φωτιά καὶ μᾶς εὐχήθηκε τὴν καληνύχτα.

«Προσέξτε ὅμως, εἶπε στὰ χωρατὰ, νὰ μὴν ξεχάσετε νὰ μ' ἀλλάξετε!»

Ἐφυγε. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ στιγμή τὸν ἐδιεκρίναμεν ἑκατὸ βήματα μακρὰ σ' ἕνα ὑψωμα ἀπ' ὅπου ἠμποροῦσε νὰ ἰδῆς ὅλο τὸν κάμπο πέρα ὡς πέρα. Ἐπηγαίναμε μὲ κανονικὸ βῆμα στὴ σκοπιά του· ἐδιεκρίναμε τὴν ὑψηλὴ σιλουέτα του ποὺ ἐπηγαυορχότανε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ὁ μεγάλος μάλλινος σκοῦφος τοῦ ἔχανόταν μέσα στὴ σκιά καὶ ἡ λόγχη του ἔλαμπε στὸ σκοτάδι. Ἡ φωτιά σιγῶς βυθιζόταν ἀπὸ τὰ πόδια μας καὶ ἐμεῖς αἰστανόμαστε νὰ μᾶς παίρῃ ὁ ὕπνος. Ὄταν ἐξύπνησα, ὁ παγωμένος βορειᾶς ἐφυσούσε μὲ μανία. Ἐγύρισα νὰ ἰδῶ τὸ Λεβαδουᾶ καὶ δὲν ἄργησα νὰ διακρίνω τὸ ψηλὸ του ἀνάστημα ποὺ ἐχωριζόταν καθαρὰ ἀπὸ τὸ βαθύ χρῶμα τ' οὐρανοῦ· ἐστέκετο ἀκίνητος καὶ ὄρθιος.

«Νὰ πάρ' ἡ ὀργή, εἶπα μέσα μου, εἶνε πειὰ καιρὸς ν' ἀντικαταστήσουμε αὐτὸ τὸ πτωχὸ διάβολο!»

Καὶ εἰδοποίησα τὸν ὑπολοχαγόν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀμέσως σηκώθηκε τυλιγμένος στὸ μανδύα του· ἀνάρχαμε τὸ φανάρι, καὶ ὁ κληρὸς ἔπεσε στὸ Λεονέκ. Μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομά του ὁ Λεονέκ, σηκώθηκε, ἐπῆρε τὸ τουφέκι του καὶ ἀκολοῦθησε τὸν ὑπολοχαγόν. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἔφτασαν κοντὰ στὸν Λεβαδουᾶ· τότε τὸν ἐφώναξαν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔδωκε ἀπάντησε.

«— Πάει καλὰ! ἐσκέφθηκα, ὁ ἄθλιος θὰ ἔχη ἀποκοιμηθῇ

Ἐξακολούθησαν νὰ προχωροῦν· ὅταν δε ἔφτασαν τὸ γρεναδιέρο, ὁ ὑπολοχαγὸς ἐσήκωσε τὸ φανάρι του καὶ τὸν ἐκύτταξε στὸ πρόσωπο.

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶχε ἀποκοιμηθῇ! Ἐκοιμώταν τὸν ὕπνο ἀπὸ τὸν ὅποιον ποτὲ, ποτὲ πειὰ δὲν θὰ ξυπνοῦτε· εἶχε πεθάνῃ μὲ φοβερὸ θάνατο· εἶχε παγώσῃ στὴ θέσι του!

Ὁ Λεονέκ, θεοφοβούμενος Βρεταννός, ἔκαμε τὸ σταυρὸ του· καὶ χωρὶς νὰ βγάλλῃ λέξη ποὺ νὰ δείξῃ φόβον ἢ ἐκπληξί, ἀρκέστηκε ν' ἀκουμπήσῃ καὶ αὐτὸς τὴ λόγχη του στὸ κανόνι· ἐπειτα ἐκάθησε στὴ σκοπεία του.

Δύο ἦταν τώρα ἐκεῖνοι ποὺ ἐφύλαγαν ἐκεῖ πάνω ὁ Λεβαδουᾶ πάντα ἀκίνητος, καὶ ὁ Λεονέκ ποὺ ἐπηγαυορχότανε σὲ κάποιον ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν πεθαμμένο σύντροφόν του.

Ἐπέρασαν ἔτσι δύο ὥρες. Καὶ πάλι ὁ ὑπολοχαγὸς μᾶς ἐπροσκαλοῦσε γιὰ τὴ φρουρά. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ τύχη ἔδειξε τὸν Μέτρο, ποὺ τὸν ἐπωνόμαζαν Παλληκαρᾶ, ἕνα χαμίνη ποὺ ἐπαιξε μὲ τὸ κρῦο καὶ μὲ ταῖς ντουφεκιαῖς! Πάντα εἶχε μιὰ λέξη νὰ μᾶς κάνῃ νὰ γελάμε· ἦταν ἀδύνατο νὰ στενοχωρηθῇ κανεὶς μ' αὐτὸ τὸ παιδί. Τὰ μικρὰ του διαπεραστικὰ μάτια καὶ τὸ στόμα του ποὺ αἰώνια γελοῦσε, ἐφάνηκαν σὰν νὰ κοροϊδεύαν τὸ θάνατο ποὺ πλησίαζε· καὶ ὁ μικρὸς στρατὸς ἀκόμη μιὰ φορὰ ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὸ στρατόπεδόν μας.

— Ἐ, ἔ Λεονέκ! Πήγαινε γέρω μου νὰ ζεσταθῆς, εἶνε ἡ σειρά τοῦ Μπιμπῆ.

Ἀλλὰ ὁ Λεονέκ χωρὶς ν' ἀποκρίνεται ἐξακολουθοῦσε νὰ σφίγγῃ τὰ χέρια του τὸ τουφέκι, ποὺ τὸ εἶχε γυρίσῃ ἐναντίον κάποιου κρυμμένου ἐχθροῦ. Ἐνα αἰσθημα φόβου ἐφάνηκε στὸ μάτι τοῦ ὑπολοχαγοῦ, καὶ μὲ μιάν συγκίνησιν ἀνέκφραστη ἐστράφηκε πρὸς τὸν Πέτρο.

ΣΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ Α. ΒΙΑΓΚΙΝΗ

Θέλεις καὶ σὺ τὸ ἄπειρο
Μὲ μᾶς νὰ κατακτήσης
Μακρὰ ποθεῖς νὰ ζήσης
Ἄπὸ τὸ κόσμον αὐτό!

Καὶ τ' ὄνομά σου ἀθάνατο
Ζητᾷς καὶ σὺ νὰ μείνῃ
Στοῦ κόσμου αὐτοῦ τὴ δίνη
Σὰν κοίτεσαι νεκρός.

Μ' ἀλήθεια ὅμως ἄκουσε
Ἀφ' τῆ πλανέφτρα δόξα
Τοῦ ἔρωτα τὰ τόξα
Γλυκότερα λαλοῦν

Ἡ πλάση ὅλη κλείνεται
Σὲ μιὰ θερμὴ ἀγκάλη
Σὲ μιὰ καρδιά ποῦ πάλλει
Σ' ἕνα φιλὶ γλυκέ.

Ἄγγελος Ἀποσπερίτης

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ

Ἀληθῆ καὶ μεγάλην θύελλαν προὐκάλεσε τὸ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Οὐέαρ ὑποβληθὲν εἰς τὴν βουλὴν τῆς πολιτείας Βιργινίας νομοσχέδιον κατὰ τοῦ φιλήματος. Τὸ φίλημα ἐν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ κατέστη τοσοῦτω κοινόν, ὥστε ἀδιακρίτως σχεδὸν δύναται τις μόλις γνωρίσῃ νεανίδα τινα ἢ γυναίκα ἐγγαμὸν ἢ χήραν, νὰ ἐγγίσῃ τὰς τρυφεράς τῆς πρώτης παρθεῖς ἢ τὰς ἐρρυτιδωμένας τῆς δευτέρας ἢ τρίτης διὰ τῶν χειλέων του· ἐπειδὴ δὲ ὡς γράφομεν, τὸ

— Μὴ φοβᾶσαι, ὑπολοχαγέ μου, εἶπεν αὐτός· ἔχω ἰδῆ πολλὰ τέτοια. Ἐπρέπει καὶ νὰ δροσιζέται πότε πότε κανεὶς...

Καὶ ὁ Πέτρος ἀνέλαθε νὰ φυλάξῃ.

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη, ὁ ὀλόχρος σύντροφός μας, δὲν θὰ ξυπνοῦσε πειὰ. Καθὼς τὸν Λεβαδουᾶ, καθὼς τὸν Λεονέκ, ὁ παγωμένος χιονιάς τὸν ἐκόλλησε πεθαμμένο στὴ θέσι του· καὶ ὅταν ὁ ὑπολοχαγὸς καὶ ἡ περίπολος ἐπῆγαν νὰ τὸν ἀλλάξουν, τὸν ἤρσαν δίπλα στοὺς συντρόφους τοῦ γονατιστοῦ, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, νὰ βλέπουν μέσα ἀπὸ τὴν ἄβυσσον τοῦ θανάτου ἂν φαίνωνται οἱ ἐχθροί...

— Ἐδῶ λοιπὸν θὰ χαθοῦν ὅλοι! ἐφώναξεν ὁ ὑπολοχαγός, μὲ τρομερὴ βλαστήμια ποὺ ἐπνίγηκε στὸν λάρυγγά του. Ἀλλὰ ἡ πειθαρχία τὸ ἀπαιτοῦσε· στὸ χέρι μας ἦταν νὰ ἐμποδίσουμε τὸν Τσιχατσώφ νὰ κυριεύσῃ ἀπὸ πίσω τὸ στρατό μας.

Τὸν Πέτρο ἐδιαδέχθηκα ἕνας Βουργουνδός μὲ κοκκινωπὸ πρόσωπο, ποὺ εἶχε πολεμήσῃ σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης· ὅταν ἔφτασαν στὸ ὕψωμα ἀπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸν ὑπολοχαγόν.

— Σφίξτε μου τὸ χέρι, ἀξιωματικέ μου, εἶπε μὲ φωνὴν ποὺ καθόλου δὲν ἔτρεμε· γικτὶ καὶ ἐγὼ πηγαίνω χωρὶς ἄλλο νὰ παγώσω.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

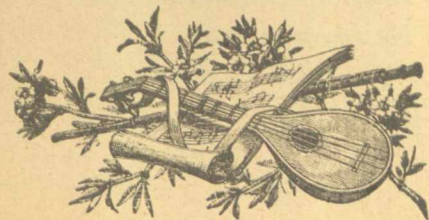
Παροιμίαι

— Κάλλιο ἕνα χρόνον κόκορας παρὰ σαράντα κόττα.

— Ὁ σκύλος ἐκεῖ ποὺ τρώγει ἐκεῖ καὶ γυρίζει

— Ἄλλοι ποὺ δὲν ἔχει νύχια νὰ ξυστῇ καὶ καρτερεῖ ἀπ' ἄλλον.

— Βάλε κόσκινα στὰ μούτρα, γιὰ νὰ μὴν ἐντρέπεται.

φίλημα κατέστη σχεδόν ἔθιμον ἐν τῇ ρηθείᾳ πολιτείας, δυσκόλως θὰ ἐξαλειφθῆ καὶ ἐνεκα τούτου ἠγέρθη ἡ θύελλα. Γέροντες, χῆροι, ἔγγαμοι γυναῖκες, νέοι, δεσποινίδες, γεροντοκόραι, καὶ αὐτὰ τὰ κοράσια ἐκήρυξαν πόλεμον κατὰ τοῦ τοιούτου νομοσχεδίου, ὅπερ ὑπὸ τὰς κατακραυγὰς δὲν θὰ τύχη τῆς ἐγκρίσεως τῆς Βουλῆς. Ὁ ἰατρὸς Οὐέαρ διακηρύττει, ὅτι τὰ φίλήματα μεγάλως συντελοῦσιν εἰς τὴν μετάδοσιν τῶν νοσημάτων καὶ ὡς ἐκ τούτου θερμῶς συνιστᾷ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου ὅπερ συνέταξε καὶ κατὰ τὸ ὅποιον πᾶς τολμῶν νὰ φιλήσῃ φίλιν του ἢ γνωστὴν θὰ τιμωρῆται ὡς ἐγκληματίας, ἀλλ' αἱ θερμαὶ συστάσεις του δὲν θὰ φέρωσιν ἀποτέλεσμα σύμφωνον πρὸς τὰς προσδοκίας του. Ἡ πολιτεία τῆς Βιργινίας εἶνε καὶ ἔσεται, ὡς φαίνεται, ἡ πολιτεία τῶν φιλημάτων.

Ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς πόλεως Τυρόντῳ ἐν Καναδᾷ ἀπεβίωσε πρό τινος ἐπαίτης ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἡλίας Χύμαν, ὅστις μετὰ δακρύων εἶχε παρακαλέσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρηθέντος νοσοκομείου ὅπως τῷ ἐπιτραπῆ ἢ εἰς αὐτὸ εἶσοδος πρὸς περιθάλψιν τῆς υγείας του. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἐξητάσθησαν ἀπαντὰ τὰ ἐνδύματά του, ἐν ἐνὶ δὲ τῶν θυλακίων αὐτοῦ εὑρέθη δέμα περιέχον 17,000 δολλάρια εἰς χαρτονόμισμα καὶ εἰς ἕτερον θυλάκιον εὑρέθη ἕτερον δέμα περιέχον 1400 δολλάρια, ἐπίσης δὲ εὑρέθησαν ἐν τοῖς ἐνδύμασιν αὐτοῦ καὶ ἔγγραφα ἀποδεικνύοντα τὰς μετεχὰς ἄς ἐκέκτητο ὁ ἐπαίτης οὗτος καὶ αἰτινες ἔφερον ἐτήσιον εἰσόδημα ἐκ 3 χιλιάδ. δολλαρίων. Ἡ ὅλη περιουσία τοῦ ἐπαίτου τούτου, ἦν πάντοτε ἔφερε μεθ' ἐχυτοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀνέρχεται εἰς 100,000 δολλαρίων, ἐξήσκει δὲ τὸ τοῦ ἐπαίτου ἐπάγγελμα ἐπὶ εἰκοσαετίαν καὶ ἐκοιμᾶτο ἐν σταύλοις κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ ἐπὶ τῆς χλόης τὸ θέρος. Δὲν ἠμποροῦσε παρὰ καὶ αὐτὸ, τὸ ὀξύμωρον σχῆμα ἐπαίτης ἐκατομμυριούχος νὰ μᾶς ἔλθῃ ἀπο τὸν κόσμον τῶν παραδόξων, τὴν Ἀμερικὴν. Ἄς ἴδωμεν ἕως ποῦ θὰ φθάσῃ τέλος τὸ παράδοξον αὐτὸ Ἔθνος.

Ἐφώλιασαν στὰ στήθη μου
Οἱ πλειὸ μεγάλοι πόθοι
Σὰν ἡ καρδιά μου ἀρχήνισε
Τὸν ἔρωτα νὰ νοιώθῃ
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ βλέμμα μου
Ἐγύριζα θλιμμένος
Κ' ἤμουνα σ' ὄλες ξένος
Σ' αὐτὴ τὴ μαύρη γῆ

Φαρμάκι μου ποτίσανε
Τὰ μαραμμένα στήθεια
Κι' ἀπὸ τὸν κόσμον ἀνώφελα
Ἐγύρισα βοήθεια
Ὅπου κ' ἐγὼ περίλυπος
Ἐγύριζα τὸ βλέμμα
Τὴν προδοσίαν, τὸ φέμμα
Ἐξάνοιγε ἡ ψυχὴ.

Μόνο σ' ἐσένα κόρη μου,
Κάτι σεμνὸ ξανοίγω
Ποῦ στή χαρὰ τὰ χεῖλη μου
Μὲ κάνει εὐθὺς ν' ἀνοίγω
Κάτι σεμνὸ κ' ὀλόφωτο
Στὴν ὄψιν σου πλανιέται
Ποῦ στήν καρδιά πετιέται
Καὶ δίνει τὴ χαρὰ.

Εἶνε μεγάλοι οἱ πόθοι σου
Ποῦ κλεῖς μέσ' στήν ψυχὴ σου,
Εἶνε ἀπὸ ρόδα ὀλόσπαρτος
Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς σου
Κ' ἐγὼ ποῦ ἐμπρὸς σου ὀλόφωτος
Καὶ λογισμένος στέχω
Γιὰ σέ, γιὰ μένα πλέκω
Δυὸ στέφανα λευκά.

Μάρκος Μαρκόπουλος

Η ΣΑΒΙΝΗ

Luis Tronche

(Συνέχεια)

— Δὲν ἀφῆκε ποτὲ τοὺς Παρισίους, διέκοψεν ὁ Φερδινάνδος, σὺ δὲ ἔχεις φθάσῃ ἐνταῦθα πρό μηνὸς πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζεσθε ;

— Ἡπατήτην, εἶπεν ὁ Βαλμόν.

Ἡ Λεονίκα παρέλαβεν τὴν Σαβίνην. Τότε καὶ ὁ Φερδινάνδος λαμβάνων τὸν βραχίονά του ἐξ' ἀδελφου του καὶ σύρων αὐτὸν κατὰ μέρος.

— Λοιπὸν πῶς τὴν βρῖσκεῖς σὺ ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὀλις ἀκτινοβολῶν.

— Ἀξιοπλάτρευτος ἀπαντᾷ ὁ Βαλμόν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήττεσαι διότι τὴν ἀγαπῶ ὡς τρελλός.

— Καὶ σκέπτεσαι νὰ τὴν καταστήσῃς ἔρωμένην σου, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Δὲν λέγω τοῦτο, ἀλλὰ ..

— Ἀλλὰ σκέπτεσαι καὶ ἐλπίζεις νὰ ἐπιτύχῃς τοῦτο τῇ βοήθειᾳ τῆς δεσποινίδος Λεονίκας Σωβᾶζ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὁποίας τὸ ἀνθος τοῦτο τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀθωότητος δὲν εὑρίσκεται καταλλήλως. Τὰ λοιπὰ σοὶ εἶναι εὐκόλα διότι ἡ

μικρὰ αὕτη Σαβίνη σὲ ἀγαπᾷ ὁμοίως, τὸ βλέπω καλῶς δὲν ἔχει βλέμματα καὶ μειδιάματα εἰμὴ δι' ἐσέ.

— Ἄ ! ἐὰν ἦτο ἀληθὲς τοῦτο, τὸ ὅποιον λέγεις ἀγαπῆτε μου Παῦλε, νομίζω ὅτι θὰ ἀπέθνησκον ἐξ εὐτυχίας.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην θόρυβος μέγας φωνῶν προερχόμενος ἐκ ζωηρᾶς φιλονεικίας ἠκούσθη ἐκ τοῦ ἀντιθαλάμου. Τὸ πλεῖστον τῶν προσκεκλημένων σπεύδει πρὸς τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἀνθρωπὸς τις ἐργάτης, μὲ χαρακτηριστικὰ ὄργῃς, εἰσβάλλει ἐν τῇ αἰθούσῃ, παρατηρεῖ τὴν Σαβίνην, διευθύνεται πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἀπειλεῖ μὲ ἀνοιχτὸν στόμα καὶ ὑψωμένας χεῖρας. Εἶτα βαδίζει εἰς τὸ μέσον μετὰ μανίας· πολὺς κόπος κατεβλήθη ὅπως συγκρατήσῃ αὐτόν, ἐνῶ ἐξηκολούθει νὰ φωνακῆ ὑβρίζων πάντας. Ἡ Λεονίκα προσέτρεξε καὶ ἀναγνωρίσασα τὸν Πέτρον Μορίνον, ὅστις ἐφαίνετο διατελῶν ἐν μέθῃ.

— Τί ἔρχεσθε νὰ κάμητε ἐδῶ ; τῷ εἶπε· δὲν ἐντρέπεσθε νὰ θέλητε νὰ κακοποιήσῃτε τὸ παιδίον τοῦτο; Ἐχετε κόρην ἄγγελον διατι τὴν ἐπιπλήσσετε ; Διότι διεσκέδασεν ὀλίγον ; Ἐγὼ ἐκράτησα αὐτὴν ἐδῶ, δὲν ἐργάζεται λοιπὸν ὥστε νὰ συντηρῇ τὴν ὀκνηρίαν σου καὶ τὴν κακὴν σου διαγωγὴν ; Θέλετε ν' ἀποθάνῃ ἐκ δυστυχίας καὶ μαρασμοῦ ὡς ἀπέθανεν ἡ Λουίζα Γερῶδ ἡ μήτηρ της.

Ἐπὶ τῷ ὀνοματι τῆς Λουίζας Γερῶδ δύο ἀνθρωποὶ, ὁ Π. Βαλμόν καὶ ὁ Πέτρος Μορίνος ἀνεσκίρτησαν ὀλόκληροι. Ἡ ἐπίπληξις τῆς Λεονίκας προὔξενησεν ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου πρὸ πάντων τοιαύτην συγκίνησιν, ὥστε ὄλον τὸ αἶμα συνεσωρεύθη εἰς τὸ πρόσωπόν του· αἰσθάνεται ἑαυτὸν πνιγόμενον, φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαιμόν, κλονεῖται καὶ πίπτει τέλος βαρέως ἐπὶ τοῦ δαπέδου ὅπου ἔμεινεν ἐξηπλωμένος ὡς μᾶζα ἀδρανῆς. Περικυλοῦσι αὐτόν, τὸν ἀνεγείρουσιν, ἐν ᾧ αἱ κυρταὶ ἐξέβαλον κραυγὰς καὶ ἡ Σαβίνη ἦτο ἔρμαιον σφοδρᾶς νευρικῆς ταραχῆς.

Ἐν τούτοις ὁ Βαλμόν ἀναλαβὼν τὴν ψυχραμίαν του καὶ προχωρῶν πρὸς τὸν δμίλον τὸν προσπαθοῦντα νὰ βοηθήσῃ τὸν Πέτρον Μορίνον.

— Εἶμαι ἰατρὸς, εἶπεν, ἐπιτρέψατέ μοι, κύριοι, νὰ θεραπεύσω τὸν ἀνθρώπον τοῦτον. Διχτάσσει δὲ νὰ μεταφερθῇ πᾶραυτὰ ὁ ἄσθε-

νης ἐν τῷ παρακειμένῳ τμήματι καὶ τῇ βοηθείᾳ τῶν ἄλλων ἐξήγαγεν τὸ ἔνδυμα τοῦ Μορίνου, ἀνοίγων δὲ δέσμη χειρουργικῶν ἐργαλείων ἐντεθειμένων ἐντὸς θήκης κοκωτοῦ δέρματος, τὴν ὁποίαν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἐκτελεῖ πλατεῖαν φλεβοτομίαν εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Πέτρου Μορίνου.

Καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἡ αἰθουσα ἐκενώθη ὀλίγον. Κυρίζι τινὲς μόνον οἰκίαι τῆς Λεονίας ἔμειναν μετ' αὐτῆς πλησίον τῆς Σαβίνης ἧτις ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις ἀλλὰ ἐκλαίεν ἤδη διὰ θερμῶν δακρύων. Ἡ φλεβοτομία ἐπέτυχεν, ὁ ἀσθενὴς ἀνέκτα τὰς αἰσθήσεις του καὶ ἤδη φαίνεται ἐκτὸς κινδύνου. Ζητεῖ νὰ μεταφερθῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Ὁ Βαλμὸν διατάσσει νὰ τοῦ προσγάγῃ τὴν ἄμαζάν του. Καταβιβάζει ἐκεῖ τὸν Π. Μορίνον, προσκαλεῖ καὶ τὴν Σαβίναν νὰ ἔλθῃ νὰ λάβῃ θέσιν μετ' αὐτοῦ πλησίον τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἐγκαταλείπουν τὴν Λεονίαν ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Φερδινάνδου ὅστις δὲ ἀπεχωρίσθη αὐτῶν εἰμὴ ἀφοῦ ἀπεμακρύνθη ἡ βίβλας.

Κεφάλαιον γ'.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν πολυποικίλον αὐτὴν ἐσπερίδα ἡ κ. Βαλμὸν καὶ ὁ υἱὸς τῆς, καθήμενοι ἀπέκνεντι ἀλλήλων ἐν τινι μικρῷ τραπέζῳ, ἐξ ἐρυθρᾶς ρυτίνης τῶν Ἰνδιῶν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπαίρον τὸ τέιον, συνωμίλου περὶ τῆς Σαβίνης καὶ τῶν γεγονότων τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου ἀφηγήθημεν.

— Τώρα γνωρίζεις τὰ πάντα, ἔλεγεν ὁ Παῦλος Βαλμὸν εἰς τὴν μητέρα του. Ἡ Λουίζα Γερῶδ, τῆς ὁποίας ἔμαθα τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν ἐκ τοῦ στόματος τῆς νέας ταύτης καλλιτέχνιδος τῶν κωμωδιῶν, ἧτις τὴν ἐγνώριζε καλῶς, ὑπερῆξεν ἐρωμένη μου κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐποῦδαζον τὴν ἱατρικὴν ἐν Παρισίοις. Γνωρίζεις ὅτι εἶχον ζωηρὰν κλίσιν πρὸς τὴν ζωγραφικὴν, ἐλάμβανον δὲ μαθήματα τῆς τέχνης ταύτης παρὰ τῶν τότε διδασκάλων. Εἶς ἐκ τῶν ζωγράφων τούτων, ὁ Σφέχερ εἰς οὐ τὸ ἐργαστήριον ἐφοίτων συνεχῶς, εἶχε κοράσιον τὸ ὁποῖον ἐδιδάσκετο κληροκῦμβαλον παρὰ τῆς Λουίζης Γερῶδ. Ἐνταῦθα ἐγνώρισα αὐτὴν καὶ ἔκαμον τὴν εἰκόνα τῆς τὴν ὁποίαν ὁ Σφέχερ ἔθεσεν εἰς τὸ ἐκτεθηρὸν τῶν εἰκόνων του.

Μετ' ὀλίγον ἐγενόμην ἱατρός καὶ σχεδὸν ταυτοχρόνως ὁ πατήρ μου ὠνομάζετο ὑποναύαρχος ἐντεταλμένος νὰ διευθύνῃ τὸν στόλον εἰς τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντιλλῶν. Διετάχθη δὲ νὰ παρευρεθῇ ἐντὸς 48 ὥρων. Μὲ εἰδοποίησεν ἐκ Βρέστης διὰ τηλεγραφήματος καὶ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τοὺς Παρισίους. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐὰν ἐνθυμῆσαι καλῆ μῆτέρα, ἐπλέομεν ἐν μέσῳ ὠκεανῶ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΛΩΤΕΣ

Ἐν τινι στρατιωτικῷ γραφεῖῳ
Κλητῆρ τοῦ γραφείου. Κυριε συνταγματάρχου,
σὰς ζητεῖ εἰς δυστυχῆς ἀπόμαχος, μὲ μίαν χεῖρα.

Συνταγματάρχης. Ἄς εἰσέλθῃ πρῶτον ἡ χήρα, ἀφειθέτος δὲ τοῦ κλητῆρος εἰς γέλωτα ὁ ἐνωματάρχης ἀπήντησεν.

Ἄνοητε! δὲν εἰζεύρεις ὅτι αἱ γυναῖκες προτιμῶνται πάντοτε.

Ὁ Φασαρίας γιὰ δέσιμο.

Ὁ Φασαρίας θέλων νὰ χαριεντισθῇ μὲ νεανίδα τινὰ ἀναγιγνώσκουσαν τῇ λέγει.

— Δὲν ἐπεθύμουν ἄλλο ἢ νὰ ἤμην βιβλίον σας.

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἤθελον ἀγαπητὴ λυπηθῆ ὅσα καὶ ἂν μοι ἐζήτουν, δι' ἐν καλὸν δέσιμον.

Κατὰ τὸ γεῦμα

Κυριὸς τις ἔχων πολὺ ἀττήμας κόρας προσεκάλεσε ποτὲ τὸν Φασαρίαν νὰ συμφάγῃσι· ἐπειδὴ δὲ ὁ Φασαρίας δὲν ἐτρῶγε τὴν κόραν τοῦ ψωμιοῦ ἀλλὰ πάντοτε ψίχων ὁ οἰκοδεσπότης τὸν ἐρωτᾷ.

— Ἀποστρέψετε, κύριε, τὰς κόρας;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Φασαρίας, τὰς κόρας ἐκεῖνας ποῦ δὲν χωρεῖσονται.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Στῆ μαύρη γῆ ποῦ τρέχουμε δὲν εἴμαστε πλασμένοι
Φηλὰ φηλὰ μὰς ἔπλασε μιὰ δύναμις τοῦ αἰθέρα,
Ποῦ στὴ ψυχὴ μας ἔδωσε τὴ λάβρα, ποῦ κρατοῦμε
Κρομμῆνη μὲς τὰ στήθη μας ὡσὰν ὑφαίστειο μαῦρο
Σεμνὴ παρηγορήτρα μας τὴ βροσκοῦμαι στὴ χτίση
Στὸ πόνο μας στὴ θλίψη μας στὴ δυστυχία μητέρα,
Ὅποῦ φτερὰ στὴ σκέπι μας καὶ στὴ ψυχὴ μας δίρη
Καὶ τρέχουμε τοῦ ἀπέραντου τ' ἀπόκρυφα τὰ μέρη
Ἔνα ἀγῶνα ἀτέλειωτο ἔχουμε ἐδῶ κηρύξη
Μὲ τὰ θεριά, ποῦ γύρο μας τὴ σάρκα μας τραβοῦνε
Καὶ πολεμοῦμε ἀδιάκοπα ἔρμα φτωχὰ θλιμμένα
Μὲ τὸ σεμνὸ τραγοῦδι μας τὴ λευτεριά ζητοῦμε
Τὴ φλόγα μας σκορπίζουμε στὸ ν' ὄμο μὲ μιὰ λάβρα
Ποῦ τὰ λυγράμας δάκτυλα μὰς σχίζει μὰς ματῶρει
Καὶ ἐμεῖς βοῦβοὶ στεκόμαστε στὸ μαῦρο μας τὸ πόνο
Καὶ τὴν ἀλήθεια νὰ εἶδοναι στὸ μνημα καρτεροῦμε
Στὴ πλάση δὲ ζητήσαμε πλοῦτη φθαρτὰ νὰ βροῦμε
Τὴν ἐσπ.λαχρία λέγο ψωμὶ στὴ πλάση ἀναζητοῦμε
Καὶ τὸ φαρμάκι ποῦ σκορπᾷ ὁ κόσμος στὴ καρδιά μας
Σβένεται εὐθὺς καὶ γίνεται τὸ πλεῖο γ.λυκὸ τραγοῦδι

Ἄνθο. Βιαγκίνης

ΑΙΘΟΥΣΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΣΕΩΝ

Φαντάζομαι τὴν ἀνυπομονησίαν ποῦ θὰ εἶχατε γιὰ νὰ μάθητε τὸ ὄραϊο ἐκεῖνο πιγιγνιδὶ ποῦ σὰς ὑποσχέθηκα· ἔχετε δίκαιον γιὰτὶ δὲν εἶνε καὶ μικρὸ πρᾶγμα νὰ σὰς πῶ τί ἐγράψατε στὰ ἐπισκεπτήρια ποῦ σὰς ἔδωκα. Ἐγράψατε

λοιπὸν ὅλοι ἀπὸ μίαν φράσιν εἰ; ἐθέσατε τὸ ἐπιτεκπτήριο οὕτως ὡστε ἡ φράσις ἡ γραφείσκα νὰ καλύπτεται ὑπὸ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ φακέλλου; Ἐσφραγίσατε τοὺς φακέλλους; Τώρα ἤγγικεν ἡ ὥρα νὰ σὰς πῶ καὶ πῶς γίνεται· δὲν θὰ πιστεύσετε ἴσως ὅτι δύναμις νὰ σὰς εἶπω τί ἐγράψατε κατὰ δύο τρόπους! καὶ ἰδοὺ μοῦ χρειάζεται ὅμως διὰ τὸν α' τρόπον καὶ ἕνας ἀπὸ σὰς νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ἐστὼ λοιπὸν ὅτι ὁ Α εἶνε συνεννοημένος μαζὶ μου καὶ μοῦ λέγει ὅτι ἐγὼ ἐγράψα τὴν φράσιν «ἡ ἀφελ. ἡς» θραυμβέθειον· κάμνει δὲ καὶ ἐν μικρὸν σημεῖον εἰς τὸν φακέλλον του, ὡστε ὅταν συνάξω τοὺς φακέλ-

λους να αναγνωρίσω αυτόν· ήδη συνεννοήθημεν πιστεύω τελείως με τον Α και συνάζω τους φακέλλους· λαμβάνω θθεν ένα όποιονδήποτε εξ αυτών εκτός του Α τον όποιον αφίνω τελευταίον και φωνάζω· αυτός γράφει εντός «*ΑΦυ.λ.λ.ις*» θριαμβεύει» τίνος είναι ο φάκελλος; ο Α άπαντζ—ιδικός μου· ανοίγω τότε τον φάκελλον δῆθεν διά να βεβαιωθῶ, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας δὲν εἶνε ὁ φάκελλος τοῦ Α, ἀλλὰ τοῦ Β ἔστω, ὅστις ὑποθετίσθω, ὅτι εἶχε γράψῃ εντός «*Ζήτω ἡ ἡγεμονίς ΑΦυ.λ.λ.ις*», τὸ ὅποιον ἐγὼ ἤδη διαβάζω, κατόπιν λαμβάνω ἄλλον φάκελλον καὶ λέγω ὅτι ὁ φάκελλος οὗτος περιέχει τὴν φράσιν: «*Ζήτω ἡ ἡγεμονίς ΑΦυ.λ.λ.ις*» τίνος εἶνε· ὁ Β φυσικὰ θ' ἀπαντήσῃ—ιδικός μου· ανοίγω τὸν φάκελλον διὰ νὰ πιστοποιηθῶ δῆθεν καὶ ἀνακινώσκω εἰς τὸν γ' φάκελλον «*Τὰ ευχαρητήριά μου Μαρκέ.λ.λα*» προχωρῶ δὲ οὕτω μεχρι τοῦ τελευταίου, ὅστις θὰ εἶνε, ὡς εὐκόλως ἐννοεῖται, ὁ φάκελλος τοῦ Α μεθ' οὗ συνεννοήθη καὶ θὰ εἶπω φυσικὰ, ὅτι ὁ φάκελλος οὗτος περιέχει τὴν φράσιν ἣν ἐκ τοῦ προηγουμένου φακέλλου ἀνέγνωσα. Πιστεύω ὅτι τὸ ἀντελήφθητε πάντες· ἴδατε πόσον εὐκόλον εἶνε;

Ὁ Β' τρόπος εἶνε καλλίτερος ὠριότερος καὶ εὐκολώτερος, φίνεται δὲ δυσκολότερος διότι δὲν θὰ ἀνοίγω τοὺς φακέλλους μόνον θὰ τοὺς παρατηρῶ ἐκτείνων αὐτοὺς διὰ τῆς χειρὸς ἐμπροσθεν τῶν ὀρθακλῶν μου. Οὐδέποτε θὰ δυνηθῆτε νὰ με ἀνακλύψῃτε, καὶ ἐν τούτοις εἶνε τόσο εὐκόλον καὶ τόσο ἀπλοῦν.

Νὰ σὰς πῶ; ...ἔστω. Τοὺς φακέλλους τοὺς ὁποίους σὰς ἔδωσα, καὶ οἱ ὅποιοι προσθέσατε καὶ τοῦτο ὅτι εἶνε λευκοὶ καὶ χονδροί, διέβρεξτε δι' alcohol absolu κατόπιν ὅταν πρόκειται νὰ ἐκτελέσω τὸ παιγνίδι λαμβάνω μίαν τσόχην διαβεβρεγμένην δι' alcohol absolu τὴν ὁποίαν ἀνευ παρεξήγησεως τοποθετῶ ἐπὶ τῆς τραπέζης· ὅταν λάβω λοιπὸν τοὺς φακέλλους ἐντέχνως καὶ σχεδὸν ἀφηρημένως τοποθετῶ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ φακέλλου ἐπὶ τῆς τσόχης ταύτης· ἤδη τὸ

πρόσθιον μέρος τοῦ φακέλλου διακρίχεται ἐλαφρῶς ὑπὸ τοῦ alcohol absolu καὶ γίνεται διαφανὴς οὕτως ὥστε διακρίνεται τὸ ἐντὸς τοῦ φακέλλου γραφέν· σχεδὸν μόλις τὸ ἀνακινώσω ὁ φάκελλος κινεῖται καὶ γίνεται ὅπως πρότερον λευκός· ἀντὶ τῆς τσόχης δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ τὸ μανδύλιόν σας, τὸ ὅποιον θέτετε κατὰλλήλως ἐντὸς τῶν θυλακίων σας καὶ εἶτα τοποθετεῖτε ἐπίσης τοὺς φακέλλους πρὸς τὸ μανδύλιόν ὥστε τὸ πρόσθιον μέρος νὰ ἐπισυναφθῇ τῷ μανδύλιῳ. Δουκίμασθε λοιπὸν νὰ δῆτε καὶ ἐν τῇ πράξει πόσον ὠριὸν παιγνίδι εἶνε.

Παρατηρῶ ὅμως, ὅτι πολὺ σὰ: ἀρέσουν τὰ παιγνίδια κύττα καὶ ἤθελα νὰ μπορῶ νὰ σὰς εὐχαριστῶ με περισσότερα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω πολὺν χρόνον ὥστε νὰ ἐκπληρῶ τὰς ἐπιθυμίας σας. Ἐχω θυμώσῃ μάλιστα γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ θὰ φύγω ἀπ' αὐτὴν τὴν κίθουσαν διότι μπορεῖ νὰ νομίζετε πῶς δὲν ξέρω ἄλλα ἀφοῦ δὲν σὰς λέγω. Ἀλλὰ βλέπω ἕνα ὅστις με θερμοπαρκαλεῖ διὰ τοῦ βλέμματός νὰ μείνω. Ἔστω λοιπὸν πρὸς χάριν τοῦ, θὰ σὰ κάμω ἕνα παιγνίδακι τὸ ὅποιον ὀνομάζεται οἱ ἄμμοι τῆς Σαχάρης, ἰδοὺ εἰς τί συνίσταται: Λαμβάνω τρεῖς πινάκια, εἰς τὰ ὁποῖα θέτω ἄμμον εἰς ἕκαστον, ἄλλου χρώματος ἔστω ὅτι τὸ α' πινάκιον περιέχει ἐρυθρὰν, τὸ β' κυκνήν καὶ τὸ γ' πρασίνην λαμβάνω καὶ ἐν δοχείῳ ἐκ πορσελάνης, τὸ ὅποιον νὰ χωρῇ 1 1)2 ἕως 2 ὀκάδας ὕδατος. Σὰς παραδίδω τὸ δοχεῖον κενὸν τὸ παρατηρεῖτε μήπως ἔχει κινεῖν μηχανισμόν· ἀφοῦ τὸ ἐξετάσατε καλῶς καὶ πεισθῆτε, ρίπτω ἐντὸς 1 1)2 ὀκά νερὸ καὶ ἂν θέλετε ἐξετάζετε καὶ τὸ νερὸ καὶ τὸ ρίπτετε ἐντὸς οἱ ἴδιοι· κατόπιν ρίπτω τὴν ἄμμον καὶ τῶν τριῶν πινακίων ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὕστερα δὲ ἀνακατεύω καλῶς τὸ ὕδωρ μετὰ τῶν ἄμμων. Ἦδη ποῖον χρώμα ἄμμου θέλετε νὰ σὰς ἐξαγάγω ἐκ τοῦ δοχείου, στεγνὸν ὅπως καὶ πρότερον; θέλετε κυκνήν ἄμμον κινεῖν ὡς εἶχε προηγουμένως;

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

ΛΥΣΕΙΣ

Ὅρθως ἀπήτησαν οἱ ἐξῆς. *Ε.Ι. γανυρχίς, Μ. μάγος, Φυ.λ.λ.ις, Δ. Ι. Δ. Α. Μόντες, Κραϊταικερ, Α. Λεκουβέρ, Ἀμαζών, Ἀ. Ἀποσπερίτης, Γ' Ἀρτωνόπουλος, Θ. τοῦ ἔρωτος, Ἀκάς, Εἰρηνικός Ἐρωτόλος Δνάς, Ὁρ. Π.λ.μα, καὶ Χρισίζορ ἀστέρι.*

Βραβεύονται δὲ πάντες

Προτεινόμενα

Ὡ μοι Α; α α 1 ἢ Κ 111 Μ ἀρᾶ Θ Ω Ν.
(Τραγουδιστής)

Εἰς τὸν ἄβυθον δοθήσεται μία συλλογὴ ποιημάτων, ἀ' ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων» τὸ σὺννεργάτου μας Β. Μερτζελίδου.

(Εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον παρελήφθησαν ἡ Σφιγξ καὶ Οιδίποδες ἐνεκεν πληθώρας ἔλης αἰτούμεθα συγγνώμην).

Ο ΠΑΝΑΓΙΟΣ ΤΑΦΟΣ

Ἡ Ἠγεμονίς Φυλλίς διεπομένη ὑπὸ πατριωτικῶν καὶ ἄγνων αἰσθημάτων προτείνει ὑψηλοτάτην καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην καλλιτέραν πρότασιν. Ἡ κρίσιμος διὰ τὸν Π. Τάφον περίστασις ἐπληξε πᾶσαν ἀληθῶς Ἑλληνικὴν καρδίαν, ἣτις ὁμολογουμένως ἐσπευσεν ὅπως πράξῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ὅτι ἠδυνήθη. Ὡς γνησίαι λοιπὸν Ἑλληνικὴ καρδία· ἡ ἡγεμονίς προτείνει τὴν συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τοῦ Π. τάφου. Ἡ ἰδέα αὕτη

Ἀμέσως θὰ ἴδετε, ὅτι θὰ ἐξαγάγω κυκνήν κινεῖν ὡς ἦτο προηγουμένως· θέλετε ἐρυθρὰν; ἐρυθρὰν· θέλετε πρασίνην; πρασίνην νὰ σὰς ἐξαγάγω. Πῶς σὰς φίνεται; δύσκολον; Ἐ; καὶ ἐν τούτοις εἶνε τόσο εὐκόλον, λοιπὸν νὰ σὰς τὸ πῶ καὶ τώρα. Ἰδοὺ... ἀλλὰ κάποιος φωνάζει— Ἀμέσως κύριε Διευθυντὰ ἀναχωρῶ. Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι με διώχνουν ὥστε ὑπομείνατε ὀλίγον διὰ τὸ προσεχές. Πιθκὸν νὰ τὸ εὖρη κανεῖς ἀπὸ σὰς. Σὰς χαιρετῶ καὶ καλὴν ἀντάμωσιν.

FRA DIAVOLO

ΜΙΑ ΕΥΧΗ

Στὸν Τραγουδιστῆ

Εὐχή! μία μόνο γιὰ Σὲ χάρισω
Ἄβη καμμία ποτέ! μὴν ἀντικρίσης!
Δουλοῦδια νὰν' ὁ βίος Σου αἰώρια
Ἡμέρα δύστυχη! νὰ μὴν γρωρίσης
Εὐτυχισμένα νὰ περᾶς τὰ χρόνια

Μαρκέλλα

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΩΝ

Ἀχροστογίς

Φόρον, ᾧ φίλη ἡγεμονίς, ἔκρινα πῶς ὀφείλω
Ἐπὶ προσέσωρ ἄγνων μεστόν νὰ ἀποστειλω
Λάβε λοιπὸν τὰς σκέψεις μου, ἀνάγνωσε καὶ κρίνε
Λιλεῖ ἡ γλώσσα μ' ἢ ἡ κορδία, παρθερικέ μου κρίνε;
Ἴσως νὰ πῆς (φαντάζομαι) «μὲ ξεύρει; μὴ μὲ εἶδε;...»
Σ' ὀρκίζομαι πῶς ὄχι ν' ἔν ἀργότερα; εἰς...οἶδε!

(Ἐκ τῶν τῆς Ὁρφεῆς Καρδιάς)

ΠΡΟΣΞΛΤΕ

Ἡ μετάδοσις τώσων καὶ τώσων νοσημάτων κατὰ μέρος ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ πλύσιμον τῶν ἀσπρорρούχων μετ' ἄλλων μεμολυτμένων. Λοιπὸν ἀνάγκη νὰ πλένετε τὰ ρούχα σας ἐντὸς τῆς οἰκίας σας, πρᾶγμα δύσκολον καὶ ἐπίπονον διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους. Καὶ ὅμως

Ἡ ΔΕΣΣΙΒΑ ΦΟΙΝΙΞ

πλένει ὅλα τὰ βαμβακερὰ, τὰ μάλινα καὶ τὰ μεταξωτὰ ἀσπρорρούχα λευκὰ καὶ χρωκατιστὰ,

ΧΩΡΙΣ ΣΑΠΟΥΝΙ, ΧΩΡΙΣ ΣΤΑΚΤΗ, ΧΩΡΙΣ ΒΟΥΡΤΣΑ

Εἶναι ἠγγυημένη ἀνευ χλωρίου, ἡ δὲ μεγαλειτέρα μπουγάδα τελειώνει αὐθημερὸν καὶ μὲ πολὺ ὀλίγας διατυπώσεις. Εἶναι οἰκονομικωτέρα δὲ ἀπὸ τὸ σύνθετος πλύσιμον κατὰ 60/100

ΤΡΟΠΟΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

Μουσκεύετε ὅλα τὰ ρούχα μαζὺ, μάλλινα, βαμβακερὰ, μεταξωτὰ, ἄσπρα καὶ χρωματιστὰ σὲ κρύο νερὸ, πόσιμον ἢ μὴ ἀδιάφορον, ἀπὸ 3 ἕως 6 ὥρας ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, τὸν ὁποῖον ἔχετε διαθέσιμον.

Λιώνετε σὲ ζεματιστὸ νερὸ 1 πακέτο ἀλεσίθιας καὶ τὴν χύνετε μέσα στὸ καζάνι, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχη 3 τενεκέδες τοῦ πετρελαίου νερὸ χλιαρὸ. Ρίπτετε μέσα στὸ καζάνι, ὅλα τὰ ΑΣΠΡΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ ΡΟΥΧΑ, καὶ τὰ ἀφίνετε 1 ἕω: 1)2 ὥραν νὰ σιγοβράζουν ἐλαφρὰ. Κατόπιν κένετε αὐτὰ τὰ ρούχα στὴ σκάφη μαζὺ μὲ τὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ ποῦ ἔβρασαν μέσα, καὶ τὰ τρίβετε ἐλαφρὰ, μὲ τὴν σαπουνάδα ποῦ κάνει τὸ ἴδιο τὸ νερὸ. Τὰ ξεβγάζετε μὲ ΧΑΙΑΡΟ ΝΕΡΟ, τὰ λουλακίζετε καὶ τελειώνει ἡ μπουγάδα.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ, ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ἀφοῦ μουσκέψουν δὲν τὰ ΒΡΑΖΕΤΕ. ἄλλὰ ἀπλούστατα τὰ τρίβετε μόνον ἐλαφρὰ μὲ τὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ ποῦ ἔβρασαν τὰ ἄσπρα ρούχα, ἔπειτα τὰ ξεβγάζετε μὲ ΧΑΙΑΡΟ ΝΕΡΟ καὶ γίνονται ὁλοκάθαρα.

Στὸ νερὸ ποῦ θὰ περισέψη μέσα στὸ καζάνι ρίπτεται ὀλίγη τῆς πατσαβοῦρες τοῦ μαγειριοῦ, τῆς ἀφίνετε 1 1)2 ὥρα μέσα, κατόπιν τὰς τρίβετε μὲ τὸ ἴδιο νερὸ, τὰς ξεβγάζετε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ καθαρίζου- ἐξαιρέτα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ. Χονδρικῶς παρὰ τῶ κ. Γ. Ν. Ἰωαννίδη ὁδὸς Λιόλου ἀρ. 177 εἴσοδος ἐκ τῆς Στοᾶς καὶ λιανικῶς εἰς τὰ καταστήματα Κων. Θανοπούλου, Γουλιέλμου, Πανελληνίου Ἀγορᾶς, Ἀκριβοῦ καὶ Μαλκιοπούλου, Θερμίδου, Χάτζ, Σπυλιοπούλου. Κρυστάλ, Σακκῆ, Κ. Χριστοπούλου κλπ.

Ἐν Πειραιεὶ παρὰ τῶ κ. Ε. Δημητριάδη, Στοὰ Ριζάρη ἀριθ. 5.

Ἐκάστον πακέτον δρ. 120

ΟΙΝΟΙ ΝΕΜΕΑΣ

ΓΛΥΚΕΙΣ ΡΕΤΣΙΝΑΤΟΙ ΜΠΡΟΥΣΚΟΙ

ΚΤΛ. ΚΤΛ.

πρὸς 60, 80 καὶ 100 ἢ ὀκτὰ

Εἰς τὴν ὁδὸν

15-- ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ --15

Εἰς τὰ Γραφεῖα μᾶς

Ἐκτυποῦνται

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

πρὸς δραχ., 2 τὰ 100 καὶ 1,25 τὰ 50

Τύποις ΚΤΕΝΑ ὁδ. Κουμουνοῦρου ἐναντι Βασιλικῶ